

Deze 4 haantjes bezitten allemaal een fraaie sierstaart. Toch zien we kleine verschillen en uiteraard zijn er nog meer onderdelen welke een rol spelen. Van haantje 1 is de kam iets te grof, terwijl de sikkels iets meer gebogen zouden moeten zijn. De sikkelveren van haantje 2 zijn iets meer gebogen, het kamblad is echter wat smal. Haantje 3 is zeer fraai, de hals had nog iets meer opgericht kunnen zijn en Haantje 4 laat de beste houding zien, ook het formaat van de kam is ideaal.

Amerikaanse Leghornkrielen

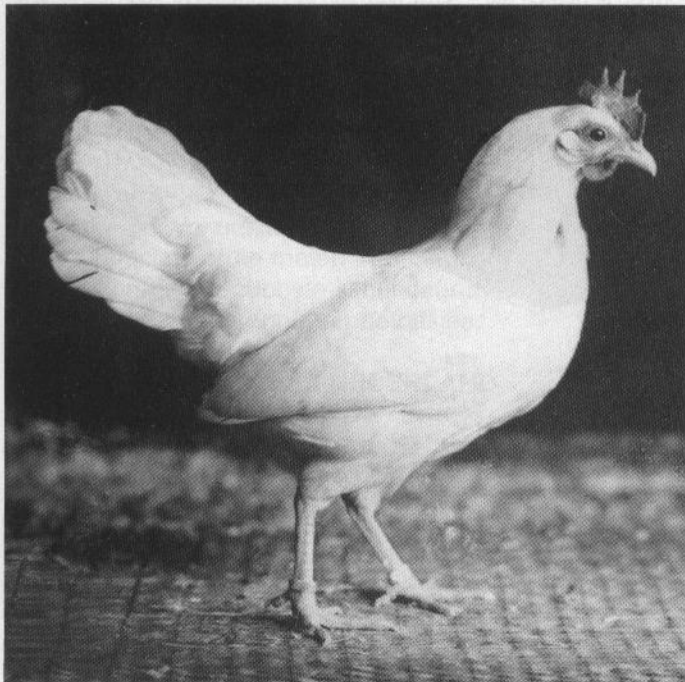
Slechts weinig belangstelling voor dit toch zo sierlijke krieleras

Wanneer we de catalogi van de grootste tentoonstellingen in ons land nazien, dan is het opvallend hoe weinig witte Amerikaanse Leghornkrielen er nog ingestuurd worden. Toch is dit ras buitengewoon aantrekkelijk, het paart een goede produktiviteit aan een zeer elegante verschijning, waardoor het uitermate geschikt is voor de tentoonstellingsfokker die ook prijs stelt op een flink aantal eieren. Nu is het niet zo gemakkelijk om een haantje van dit ras puntgaaf in de kooi te brengen en mocht dit al lukken, dan is

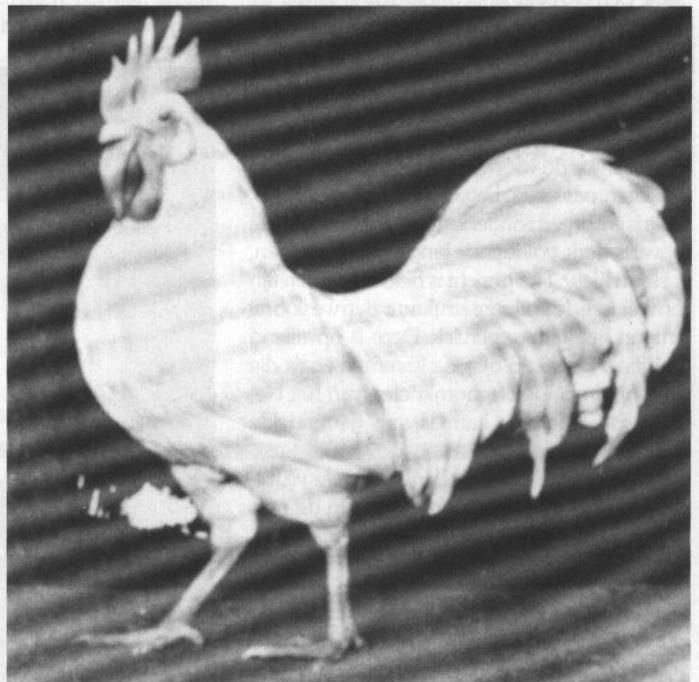
vaak de uitbundige staartpartij door het exposeren in kooien welke veelal iets te klein zijn, zodanig beschadigd dat het bij één keer exposeren blijft. Wat extra zorg van de tentoonstellingsbesturen zou hier veel goeds kunnen doen.

De beroemde Amerikaanse pluimveeteenaar A.O. Schilling die ook de leermeester van onze onvergetelijke C.S.Th. van Gink was, begon omstreeks 1930, in het begin samen met z'n broer B.O. Schilling aan de creatie van het ras. Er werd gebruik gemaakt van de allerbeste grote Ameri-

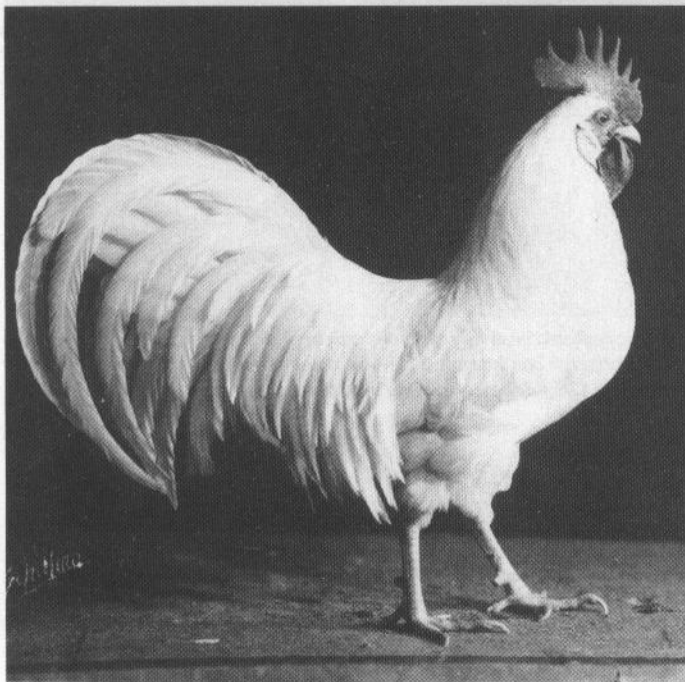
kaanse Leghorns (die toen al een zekere volmaaktheid bezaten) en Jokohama en Phoenixkrielen. In een aantal jaren werd een stam opgebouwd die nog steeds ieders bewondering verdient. De beste dieren waren niet of nauwelijks te verslaan. Wanneer we nu nog de foto's van de winnende dieren bekijken, zal toegegeven moeten worden dat deze van zeldzame kwaliteit waren. De situatie bij ons is momenteel wat zorgelijk, het is vaak zo dat rassen die niet veel gefokt worden, op peil blijven door een enkele kundige fokker. Wanneer deze stopt, of dat nu komt door leeftijd of overschakeling naar een ander ras, dan kan het voorkomen dat een der-

Overjarige Amerikaanse witte Leghornkrielen. De maker van het ras, de heer A.O. Schilling, Rochester U.S.A., won met dit dier vele prijzen en hoewel we wensen hebben ten aanzien van de kam moet toegegeven worden dat het type voorbeeldig is.

De afbeelding van dit haantje laat heel mooi de gewenste borstronding en breedte zien.

Hoewel dit een foto is van vele jaren terug, is deze haan van een buitengewone kwaliteit, fraaie staart met ideale staart- en sikkelvorm, prima stelling en vleugeldracht en een standaardmatige ruglijn. Ook de kopversierselen zijn goed. Fok./eig. A.O. Schilling.

gelijk ras in kwaliteit snel terugloopt. Gelukkig zijn er nog wel een aantal fokkers die zich met de Amerikaanse Leghornkrielen bezighouden, misschien dat deze nog iets meer moeten samenwerken.

Raskenmerken

De dieren welke in de foktoom opgenomen worden, moeten zorgvuldig geselecteerd worden, waarbij we vooral letten op type, breedte en de juiste kop- en kamvorm. We zien nogal eens dieren die te smal zijn en te weinig borst laten zien, want hoewel het ras zeer elegant is, moet zeker de borst- en lichaamsbreedte aanwezig zijn. Ook zijn smalle dieren vaak niet vitaal genoeg. Een erg belangrijk onderdeel is verder de veerbreedte, dieren met een smalle bevedering behoren niet thuis in de foktoom, dit geldt voor de meeste rassen, maar zeker ook voor de uitbundig bevederde leghorns van het Amerikaanse type.

Wanneer we de voornaamste raspunten de revue laten passeren, beginnen we met de kop. Deze is vrij breed zonder echter grof te tonen, de snavel is sterk, voldoende lang en lichtgebogen, geel van kleur. Het gezicht is helder rood en fijn van weefsel, deze fijnere structuur zien we vooral terug in het kam-oppervlak. Deze is opvallend veel fijner gepareld dan de kammen zoals die voorkomen bij de Leghornkrielen van het Nederlandse type. De kam is van gemiddelde grootte, terwijl de kamhiel smaller is dan de kamhiel zoals die bij de andere Leghornkrielen voorkomt; de kamhiel staat geheel vrij van de nek. Het kamfront mag in geen geval voor de snavelpunt uitsteken.

De standaard vraagt vijf kampunten, welke aan de basis voldoende breed dienen te zijn: de zogenaamde griffeltanden; dus boven en onder nagenoeg even breed zijn niet gewenst! Bij de leggende hennetjes moet het achterste deel van de kam naar één kant omvallen. De kinlellen zijn middellang bij de haan, bij de hen zijn deze verhoudingsgewijs iets kleiner, deze kinlellen moe-

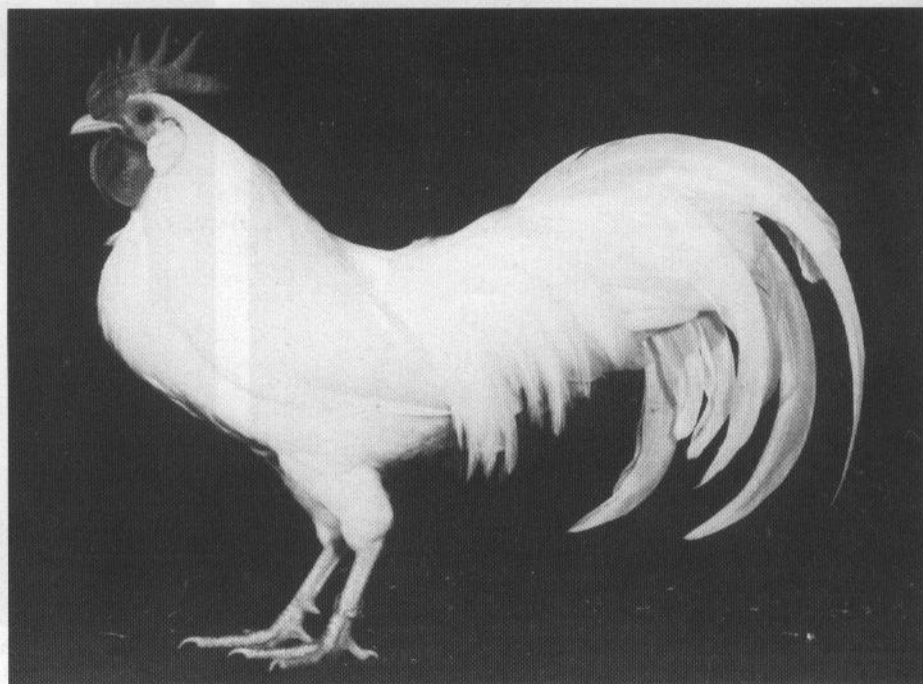
ten glad en fijn van weefsel zijn en vrij van plooiën of vouwen. De oorlellen zijn zuiver wit, dit onderdeel wordt wel eens vergeten, maar we mogen niet vergeten dat deze witte oren bij dit ras een specifieke eis is.

Heel belangrijk is de lichaamshouding. Deze is vrijwel horizontaal, de rug is middellang, maar lijkt wat korter doordat het goed ontwikkelde halsbehang en het volle zadeldkussen een gedeelte van de rug bedekken. Hierdoor ontstaat een wat holle ruglijn met het laagste punt in het midden precies boven de poten. De bevedering op het zadel alsmede de staartafdekveren zijn van belang om een fraaie overgang naar de staartpartij te verkrijgen. Het is daarom goed om vooral hennen in de foktoom op te nemen die op genoemde onderdelen vol en breed beve-

derd zijn. De staart maakt voor een groot deel de raswaarde van het dier, deze wordt gedragen onder een hoek van ca. 40°. Uiteraard zit hier wel enige variatie in en hoewel een te hoge staardracht misstaat, mag deze ook zeker niet te laag gedragen worden. Is dit wel het geval, dan wordt het type zeer nadelig beïnvloed. De staart, vooral die van de haantjes is een van de meest opvallende onderdelen, de sikkels staan iets cirkelvormig, waardoor de einden weer naar het lichaam toe buigen, de bijsikkels zijn rijk en overvloedig, terwijl ook het zadelbehang iets langer is dan normaal. Rug, zadel en staart dienen in een vloeiende lijn in elkaar over te gaan. Een hoekige of scherpe overgang misstaat, vooral bij dit ras. Goede Amerikaanse Leghornkrielen bezitten de eigenschap dat de staartpartij in het tweede en zelfs in het derde jaar volledig, ja soms zelfs nog uitbundiger terugkomt. Bij b.v. Java en Oud Engelse Vechtkrielen is dit vanwege hun afstamming van Oosterse rassen niet het geval.

De foktoom

Voor de foktoom kiezen we vooral niet dieren die te klein zijn, de specifieke rasvormen komen het best tot hun recht bij goed ontwikkelde dieren. Om een goede haan te fokken zoeken we een haan die het standaard-ideaal zoveel mogelijk nabij komt. De bijpassende hennetjes behoren een goed gedragen staart te bezitten met een, vooral ook op het zadel, zo breed mogelijke bevedering. De kam is niet te groot en vrij stevig, wanneer deze niet omvalt is dat niet bezwaarlijk. Onnodig te zeggen dat de benen diepgeel en de ogen levendig rood van kleur moeten zijn. Voor de hennenfoktoom nemen we een haan met een correct type, de kam moet goed getand zijn en de juiste vorm bezitten, het formaat mag echter best wel iets royaal zijn en als deze wat omvalt naar één zijde is dat bevorderlijk voor het verkrijgen van een goede hennenkam. Door gaans is de kam van de hennetjes n.l. vaak iets te klein, waardoor dat omvallen van het achterste deel

Dat we ook in ons land goede Amerikaanse Leghornkrielen gehad hebben en wellicht nog hebben, bewijst de foto van dit haantje welk destijds ingezonden werd door de heer H.A. Arensen te Elst.

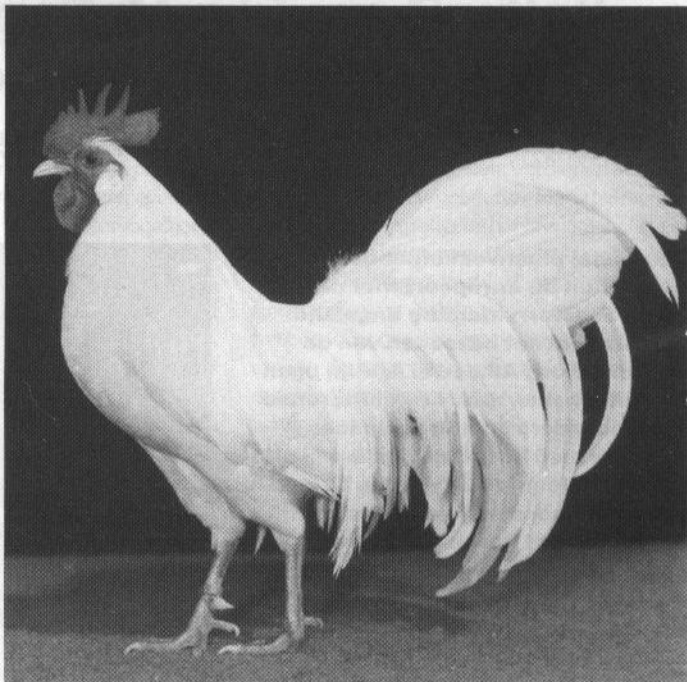

Deze afbeelding van een Leghornkriel van het Nederlandse type is bedoeld om het verschil met de Amerikaanse krielen aan te geven. De kam is iets forser (bij deze haan is de kam overigens erg weinig getand), de rug is langer en de stelling iets hoger, ook de bijsikkels en het zadelbehang zijn minder overvloedig aanwezig.

nog wel eens te wensen overlaat. Net als bij de Leghornkrielen van het Nederlandse type wil ook bij de Amerikaanse krielen de vleugel nog wel eens te lang zijn, vooral de te kleine dieren vertonen dit euvel.

Naast de Amerikaanse Leghornkriel met enkele kam is een variëteit met rozekam erkend. Deze rozekam is middelgroot en de ronde doorn staat

recht naar achteren in het verlengde van de kam, zulk in tegenstelling dus van de rozekammen zoals we die bij andere Amerikaanse rassen als Wyandotte en Redkrielen aantreffen. Verder zijn nog buffkleurige dieren erkend, maar ook deze zien we niet of nauwelijks op onze tentoonstellingen. Het is echter te hopen dat naast de grote witte Amerikaanse Leghorns die nog steeds in

Hoewel dit haantje wel een goed type laat zien, komt vooral de staartpartij te kort. Sikkels en bijsikkels zijn te slap, dit is een fout welke we nogal eens zien.

goede kwaliteit voorhanden zijn, ook de witte krielen zich op niveau zullen weten te handhaven.

Tekst: W. Voskamp
Foto's: C. Aalbers